

[Aksel Larsen.]

der begyndte. Men kun „Land og Folk“ har vovet at aftrykke denne rapportes ordlyd, og det turde vist være tilstrækkeligt til at understrege rigtigheden af, at man har en dårlig samvittighed på den anden side.

Man siger, at Kina ikke vil forhandle. Det er jo ikke rigtigt. Der har foreligget veludformede, saglige forhandlingsforslag fra Kinas side; de er blevet afvist. Man taler om, at Kina har gjort sig skyldig i aggression. Jeg må tillade mig at bruge udenrigsministerens ord: der skal være grænser for, hvor meget man kan stille tingene på hovedet. Den dag, MacArthur gik til aktion i Korea, før De Forenede Nationer havde behandlet sagen og truffet beslutning, besluttede Amerikas Forenede Staters regering ikke alene at bakke op bag MacArthurs aktion, men også militært at besætte det kinesiske territorium, øen Taiwan eller, som den kaldes herhjemme, Formosa. Taiwan er kinesisk territorium, og når Amerikanerne besætter det militært, er det aggression mod Kina, så er Kina ude for aggression i dette forhold, ligesom Kina er ude for aggression, når amerikanske flyvere hundreder af gange har kastet bomber mod kinesisk territorium. Kina har tilstrækkelig tydeligt erklæret, at det ikke ville tolerere denne aggression, og da de amerikanske styrker nærmede sig Yalu-floden, meddelte Kina, at det ville det ikke se roligt på, for det var en trusel mod Kina — det kan jo enhver sige sig selv at det var. Det var derfor, Kina gennem frivilliges deltagelse i Korea blev direkte indblandet i Koreakrigen.

Det er givet, at hvis man ønsker fred og afspænding i Østen, sker det ikke ved, at man blot fortsætter krigen og stoler på sin militære styrke — så bør man betræde mæglings og forhandlingens vej; men det har man ikke hidtil villet fra amerikansk side og fra det amerikansklydige flertal i De Forenede Nationer. Det er derfor, Koreakrigen fortsætter.

Iøvrigt burde man tænke lidt over, at det er jo nu engang amerikanske tropper, der kæmper i Korea og myrder koreanerne; det er ikke koreanske tropper, der er gået i land ved San Francisco. Den kendsgerning siger vist lidt om, hvem det er, der har blandet sig i et andet lands anliggender.

Man må, når det drejer sig om forhold såvel i det fjerne som i det nære Østen, forstå, at her er en verden i opbrud, en verden af folkeslag, der har været undertrykt og behandlet som kolonifolk af de imperialistiske magter gennem et århundrede eller århundreder, men som nu ikke vil mere og

derfor rejser sig. Det er derfor, der er røre overalt i sådanne områder; det er også derfor, der er røre i Persien, og det tjener en dårlig sag at erklære, at krige, der føres for at bevare imperialisternes herredømme over deres tidligere kolonier eller halvkoloniale områder, også er Danmarks krige.

Udenrigsministeren brugte en meget væsentlig del af sin tale til at tale om, hvor godt det ville være, hvis man fik fredelige forhandlinger mellem stormagterne i gang, og talte i den forbindelse om forberedelsen til 4 magts mødet, uden at det naturligvis faldt ham ind at oplyse, hvem der havde taget initiativet til dette 4 magts møde og efterhånden fået vestmagterne til modstræbende at gå med til det forberedende møde i Paris. Det ville have været passende, om udenrigsministeren for at gøre billedet fuldstændigt havde gjort opmærksom på, hvem det er, der skaber vanskeligheder for såvel 4 magts mødet som for et eventuelt 5 magts møde.

Jeg er i den heldige situation, at et blad, der bestemt ikke kan beskyldes for på nogen som helst måde at være indstillet mod Amerika, nemlig „Information“, den 8. marts i år bragte en korrespondance fra New York, hvori man kunne læse, at hvis stedfortrædermødet skulle føre til et udenrigsministermøde — jeg beder om tilladelse til et kort citat —

„ville det komme som en overraskelse for amerikanerne, og ikke nødvendigvis som en behagelig overraskelse for udenrigsministeriet og krigsministeriet. Så paradoksalt det end kan lyde, er der i den amerikanske udenrigsledelse en vis frygt for, at russerne skal gå med til for store indrømmelser.“

Og der tilføjes senere i artiklen:

„det amerikanske udenrigsministerium er bange for, at russiske indrømmelser ville føre til en svækkelse af oprustningen“. Jeg tror nok, at vi her har noget af forklaringen på, hvorfor der har været så store vanskeligheder i Paris. Men det, at man forbereder et 4 magts møde, udelukker aldeles ikke nødvendigheden af et 5 magts møde, og jeg forstår, det må gøre udenrigsministeren meget ondt, at der er folk, der går og agiterer for, at et sådant møde skal blive afholdt. Ja, men hvis udenrigsministeren virkelig mener, hvad han sagde: at der burde forhandles til — hvorfor så ikke understøtte ønsket og kravet om en sådan forhandling?

Udenrigsministeren afviser tanken om et 5 magts møde med den motivering, at det kan slet ikke lade sig gøre, fordi Kina er aggressor, og derfor kan man ikke belønne